

Den sidste stjerne.

Et juleeventyr af Charlotte Falmer

Den gang da Vor Herre skabte himlen og jorden, solen og månen, havet og skyerne, syntes han alligevel der manglede noget. Det var som om, at månen ikke lyste nok op, der manglede mere lys. Vor Herre tænkte sig om et øjeblik og så fik han en god ide. Han skabte små lanterner der kunne hænge på den mørke nattehimmel og lyse op.

Han smilede for sig selv og sagde: jeg vil kalde det stjerner.

Alle stjernerne hang og blinkede smukt, den ene overgik næsten den anden, ja, det var som om de allerede fra starten blinkede om kap og hver især prøvede, at være den stjerne, der strålede mest.

Men den sidste stjerne der var blevet skabt, havde næsten intet lys i sig. Det var en lille undselig stjerne, som var mere mat end nogen af de andre stjerner. Den prøvede at puste sig op, for at kunne skinne mere, men lige meget hvad den gjorde, blev den ved at være mat. De andre stjerner så på den og sagde. "Se, den kan ikke lyse lige så meget, som vi kan! Den kan ikke være med til at skinne om kap – den kan jo aldrig vinde – den er jo ikke en rigtig stjerne". For hver aften, skinnede stjernerne om kap, og hver eneste af dem, syntes at netop den var den mest fantastiske. De lyste og blinkede, så menneskene nede på jorden stoppede op, for at se på dem og sagde: " Det er fantastisk at se, som de skinner og blinker! Hvor er de dog smukke!"

Den sidste stjerne så på de andre og tænkte; Ja, hvor er de smukke! Gid det dog var mig, der kunne lyse himlen op på den måde! Men lige meget hvordan den bar sig ad, kom der aldrig noget rigtigt lys fra den. Den blev ved med at skinne mat. Til sidst indså den, at det bedste var at holde sig for sig selv på himlen, for hver gang den prøvede at være med hos de andre stjerner, lo de hånligt af den og sagde: " ha! Du kan jo aldrig komme til at skinne klart – du har jo ikke noget lys i dig! Du er ikke en rigtig stjerne, som os, så forsvind med dig. Fra den aften holdt den sidste stjerne sig for sig selv, mens den på afstand beundrede de skinnende stjerner.

Men dybt i sit lille stjernehjerte var den ked af det.

En aften, opdagede stjernen en ung pige ude på en mark, i nærheden af Nazareth. Den unge pige så op mod himlen, og stjernen kunne se, at der var tårer på hendes kinder. Hun foldede hænderne og sagde: Gud i himlen, jeg vil gøre, alt hvad du har bedt mig om, men vi er nødt til at tage af sted og rejsen bliver lang. Jeg er bange, men hvis du vil lade en stjerne lyse, så jeg kan følge den vej du har bestemt, vil jeg være tryk og vide, du er med mig."

Stjernen syntes, det var en smuk ung pige, og i hendes ansigt var der et skær, den ikke havde set hos noget menneske før. Den ville meget gerne hjælpe hende, så den skyndte sig tilbage til de andre stjerner og sagde til dem: "Hør på mig, der er en ung pige nede på jorden, der har brug for en ledestjerne, til at lyse for sin fod. Hun be'r om en stjerne der kan lyse for hende og hjælpe hende på en lang rejse hun skal ud på. I som kan stråle og blinke – hjælp hende."

De andre stjerner så vredt på den sidste stjerne og sagde: "kommer du her og forstyrrer os, når du ved vi blinker om kap? Kan du da ikke se, at vi har vigtigere ting at lave, end at lege ledestjerne for et ungt pigebarn? Lad hende passe sig selv, så passer vi vores". Og så fortsatte de hver især med at blinke og skinne og vise sig frem, for de mennesker der stod nede på jorden og beundrede dem. Den sidste stjerne blev først ked af det og så blev den vred. "Hvordan kan I være ligeglade med, om der en ung pige der har brug for jeres hjælp? I er tarvelige og egoistiske, det er hvad I er"! De andre stjerner så hårdt på den og sagde: "Hvis du synes, det er så vigtigt, at hun får hjælp, kan du jo bare selv lyse for hende...så skal hun da nok finde vej". Og så lo de højt og vendte sig væk fra den sidste stjerne.

Stjernen var helt ødelagt af sorg, den ville så forfærdelig gerne hjælpe den unge pige, og den skyndte sig tilbage for at se om hun stadig var der. Det var hun. Hun sad på knæ på marken, med bøjet hoved, og så ud som hun stadig bad.

Den sidste stjerne besluttede sig for at gøre, hvad den kunne for at hjælpe hende – koste hvad det ville.

Den anstrengte sig alt hvad den kunne og prøvede at få sit lys til at skinne. Den prøvede og prøvede, men det var som om, der slet ikke var det mindste lys i den, i aften. Den så ned på den unge pige og hviskede: "Jeg ville af hele mit stjernehjerte så gerne hjælpe dig. Hvis jeg bare kunne få lov at lyse for dig i aften, bare et øjeblik for at give dig mod og håb, ville jeg aldrig mere være ked af, at jeg ikke kan lyse som andre stjerner".

Den unge pige løftede sit ansigt op mod himlen og det var som om hun så direkte på den sidste stjerne. Da den sidste stjerne så pigens øjne, pustede den sig en sidste gang op, for at prøve at samle al sin kraft og give hende bare et kort lysglimt. I det samme skete der noget forunderligt. Stjernen følte pludselig en varme, den aldrig havde mærket før. Det føltes som om den skulle sprænge sig selv i stykker, alting i den sitrede og rystede og den blev varmere og varmere. Stjernen nåede at tænke, at nu, ville den ende som et stjerneskud, men det gjorde heller ikke noget, for hvis den unge pige så det, ville hun kunne ønske, og gennem sin egen død, ville stjernen således være med til at opfylde pigens ønske..

Så med et, var der et lys på himlen, der blændede alt. Det var et stort, blændende og fantastisk lys, der fik hele himlen til at stråle som et juletræ med tusinde lamper på! Stjernen mærkede at rystelserne var holdt op, at den stærke varme nu var behagelig og så, så den det. Den så, at lyset der havde oplyst hele himlen, nu blev samlet i en stråle, der kom fra den selv. Det var den sidste stjerne der lyste mere klart på himlen end nogen af de andre stjerner nogensinde havde gjort.

Så hørte den en stemme. En mild og samtidig kraftfuld stemme der sagde: "Du, var den sidste stjerne jeg skabte, du skal blive den første og største stjerne der nogensinde har lyst og skal lyse. Du havde kærligheden til at hjælpe, og ville ofre dig selv for at menneskepigen skulle finde trøst. Derfor er det dig, der skal lyse for hende, og for de mennesker, for hvem en stor begivenhed vil ske. Fra nu og i al fremtid, skal dit navn være Betlehemsstjernen".

Og alle de andre stjerner på himlen nejede, som kun stjerner kan neje, og viste på denne måde, at den sidste stjerne, Betlehemsstjernen var den, der lyste klarest af dem alle.

Den unge pige så op mod stjernen og hviskede; Tak, du smukke, smukke stjerne.

Og stjernen blinkede til den unge pige – de følte begge at det var begyndelsen på et vidunderligt eventyr.